

духовното битие на поета добива публичност – става някак си прозрачно. Тази особеност оттук насетне ще съпътства авторефлексията на всеки творчески или не-творчески жест на Яворов: той вече престава да е просто жест, а непременно указва някаква отвъдна реалност, превръщайки се в знак с демаркационна стойност и в знак на съдбовна екзистенция.

3.2. Деконструктивно мислещият Яворов

В сравнение със своите критици, чиито визии са обясними с потребностите на литературния процес, Яворов е изключително прецизен, педантичен (колкото и това определение да е неприемливо за представата, създадена за творческото му поведение) в автоселекцията си⁴⁷. В антологията е включен, цитиран единствено Яворов, т.е. само онова, което би било функционално и значещо от парадигматично гледище. В последната книга на поета тезата за дисконтинуитет е проиграна няколко пъти или – Яворов е насечен не просто от една фундаментална, а от няколко поредни, относително дълбоки дискурсивни граници. При прекъсването на лирическия дискурс се наблюдава удивителната способност на поетовото слово да се обновява след всеки жесток пролом. Тук се налага да полемизираме с трайното схващане, че Яворовата антология е непременно единна и цялостна книга, т.е. корпус текстове, представящ завършения и цялостен образ на поета⁴⁸. Всъщност съзряната от нас твърде своеобразна диалектическа конфликтност в „Подир сенките на облаците“ потвърждава една много по-рано дадена оценка от Вл. Василев. Тя визираща цялото поетическо творчество на Яворов, но на практика се отнася до рецептивния облик на тази поезия, създаден в антологията: „Яворовата поезия е динамична и трябва да се разглежда в различните ѝ етапи. Ако се проследят те, ще се види как във всеки един е заложен мотива за неговото отхвърляне